

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Elena Kedros
LA LEGGENDA DI ROBIN

Copyright © 2014 Arnoldo Mondadori Editore S. p. A., Milano
Cover design by Sara Iayafly Spano
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01325-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Elena Kedros

LEGENDA O ROBIN

Prevela Biljana Kukoleča

 vulkančič

Beograd, 2015.

Veliki dan

„**S**utra je veliki dan“, prošaputa otac. Robin je bila van sebe od sreće. Da je mogla, odmah bi izletela napolje. Ali bila je noć. Trebalo je još malo sačekati.

Sedeli su kraj ognjišta koje je osvetljavalo sobu; majka i Filip, Robinin stariji usvojeni brat, ponosno su je gledali. Čak je i Lupus, miš koji je stanovao u njihovom slamnatom krovu, povremeno bacao poglede na ono što se u sobi događalo.

„Da bi sutra pošla s nama, moraš biti prigodno opremljena“, nastavi otac. „A to znači da moraš poneti sa sobom određene stvari.“

Robin se zagleda u veliki zavežljaj kraj vrata, i pomno motreći oca, koji pođe da ga donese, upita se šta li sadrži. Zamišljala je šta može biti u njemu, ali se nije usuđivala da poveruje. To bi bilo previše lepo! Možda je unutra ono što je najviše želela još otkako je prohodala. Nije mogla da poveruje sve dok joj otac nije dao zavežljaj, tako da je konačno mogla i sama da opipa šta je u njemu.

„Barem jednim delom mozga ponekad pomisli na to da si ipak devojčica“, začu prijatni mamin glas. Ipak, taj glas dopirao je iz daljine. Bila je, u tom času, sama u sobi, s tim zavežljajem i svim svojim snovima.

Robin razmota zavežljaj i ugleda šta je skrivao. Bio je još lepši nego što je zamišljala.

„Dugački luk, i to od tisovine!“, povika ona radosno. Luk je bio jednako lep kao i tatin i Filipov, možda čak i lepši.

„Videćeš i sama koliko je precizan“, reče joj otac.

„A i kako snažno odbacuje strele“, dodade Filip. „Napra-
vili smo ga baš za tebe, po meri.“

Pomilovala je drveni deo luka rukom. Spojevi su bili ojačani rožnatim kopčama. Tetiva je bila načinjena od trostrukog kanapa, upletenog s vlasima ženske kose. Bile su plave i guste.

„Da li je to tvoja kosa?“, upitala je majku.

Ova klimnu glavom i izvuče jedan manji zamotuljak iz nabora suknje. „A i ovo je tvoje“ reče majka, dajući joj ga.

„Još jedan poklon?“, upita Robin, ostavši sasvim bez daha. Unutra su bile strele i sveće. Samo što nije eksplodirala od radosti. Njena majka nije bila baš srećna što se ona toliko oduševljava lukovima, pračkama i raznim avanturama, ali je nije sprečavala ni u čemu.

Pošto joj je majka poklonila strele i sveće, imala je sve što je potrebno da uvežba onaj nepogrešivi hitac koji izvodi njen otac.

„Misliš li da sam već spremna za čuveni ubitačni hitac?“, upita Robin oca.

„Pa, svakako si spremna da počneš da vežbaš. Upali po jednu sveću svaki put kada nastupi mladi mesec i vežbaj. I pre nego što potrošiš četvrtu sveću, sigurno ćeš uspeti. U tvojim venama ipak teče moja krv.“

Robin je, ne ispuštajući luk, zagrlila oca, koji je odisao mirisom šume, i majku, koja je mirisala na hleb i brašno. Htela je da zagrli i brata, ali je ovaj zaustavi.

„Čekaj, i ja imam jedan poklon za tebe“, povika on. Skide sa vrata medaljon u obliku krsta, koji je pronašao u šumi pre

Luk

Dugi luk pravi se od jednog komada drveta. Drveni deo ne sme da zatreperi kada strelac zateže tetivu. Ako se to dogodi, sila koja treba da izbaci strelu uzalud se rasipa, pa strela postiže manju brzinu.

Vrhovi strela

izvesnog vremena. Bio ga je prikačio na kožnu uzicu i od tada ga nije skidao. Nedavno mu je neko ponudio vrećicu šilinga da ga otkupi, ali Filip nije hteo da ga proda.

Robin se sva ukoči i uzmaknu.

„Nemoj, pa tebi se on toliko dopada... Ja ne mogu...”

Filip pređe preko ovog njenog prenemaganja. Dohvati je oko struka levom rukom, a desnom joj dađe medaljon.

„Budi spokojna, nije to baš sasvim besplatno! Zauzvrat ćeš ti ići po vodu narednih deset godina.”

Robin se zasmija. Odlazak po vodu je ionako bio njeno zaduženje. Nežno pogleda u bistre oči svog brata. Bio je viši od nje, ali je imao radoznao i veseo dečji izraz lica. Kao da je od jasena, pod kojim su ga našli umotanog u pelene, nasledio živahnost i eleganciju.

„Hvala. Ovo mi je najlepše veče u životu!“, povika Robin radosno.

„A i najnapornije, videćeš već! Hajdemo sada svi na spavanje! Sutra treba ustati u zoru.”

Ležeći na slamarici prostrtoj preko drvene podloge, Robin je slušala ritmično disanje svojih roditelja i Filipovo prilično bučno hrkanje. Ali taj glasni noćni koncert nije bio ono što ju je sprečavalo da zaspi. Bila je previše srećna. Gledala je medaljon na grudima i rukom stezala novi luk. Nije mogla da dočeka da ga isproba. Činilo joj se da noć nema kraja. Nije mogla da dočeka trenutak kada će poći u šumu. Sve do tog dana roditelji su joj branili da se udaljava iz Velfilda, njihovog sela, više od sto koraka na bilo koju stranu. Do ivice šume trebalo je baš oko sto koraka. Ljudi koji su u njoj tražili utočište bili su veoma opasni: razni banditi, lopovi, razbojnici i odmetnici. Bili su gotovi da ubiju čoveka i zbog običnog kamena. Njen otac i Filip znali su da se snađu u šumi. Sa njima će biti sigurna. Smatrala je da je spremna. Zaslužila je taj odlazak u šumu jer je spretno baratala nožem i praćkom. Filip joj je dozvoljavao da vežba s njegovim lukom i znala je kako da ga upotrebi. Nije bila u tome vešta kao on, svakako ne kao otac, ali s ovim divnim dugim lukom, koji je

i dalje stezala u ruci, uskoro će postati dobra koliko i oni. A i upознаće sve tajne i divote šume. Šta bi više uopšte mogla da poželi? Lupus dođe do nje i sklopča se sa strane, kao što je činio svake noći. Najzad je uspela da zaklopi oči. Zaspala je i sanjala hiljade strela odapetih u razne ciljeve. Sanjala je reke koje treba preći i drveće na koje se može popeti. Sanjala je da će biti zauvek srećna, kao što je bila te večeri.

Odjednom u njen san prodre neki oštar miris. Začu se vrisak, a zatim još jedan. Robin poznade majčin glas. Zašto mama tako vrišti? Šta se dešava? Zatim shvati da ne sanja. Neko je zaista vrištao. Otvori oči i vide da slamnati krov gori.

Pre nego što je shvatila šta se događa, oseti očeve snažne ruke, kako je podižu iz kreveta i nose do zadnjeg prozora.

„Trči do bunara i ne mrdaj odande dok te ne pozovem!“, naredi joj on. „Ako me ne poslušаш, nisi mi više ćerka!“

Od te rečenice se prosto sledi. Ne shvatajući šta se događa, rastvori drvene kapke. Unutrašnjost kuće bila je osvetljena vatrom i neprirodnim bleskom. Robin opkorači prozorsku dasku i iskoči napolje u jednom skoku. Čula je krike seljana, kao i majčino zapomaganje, pucketanje slame i još nešto... ništa... topot konjskih kopita...

Potrča prema bunaru probijajući se kroz talase dima. Shvati da niko od njenih ne trči za njom. Osvrnu se, ne usporavajući trk. Krov njene kuće nije se razlikovao od krova drugih koliba. Sve joj je to ličilo na pravo plameno more. Ama zašto još neko ne trči prema bunaru?

Jedna zapaljena strela prolete kroz zadimljeni vazduh i pade kraj mlinareve kuće. Znači ovo nije nesrećan slučaj. Selo je napadnuto. Instinktivno se obrnu u mestu i potrča natrag prema kući. Oči su je pekle.

„Trči do bunara... Ako me ne poslušаш, nisi mi više ćerka!“, odjekivao joj je u ušima očev glas. On bi uvek naredivao samo jednom, ali Robin nije bila u stanju da se zaustavi. Želela je da sazna šta se zbiva, da shvati, da pomogne.

U uskom prostoru između njene kuće i mlinareve kolibe pojavi se snažna silueta njenog oca obavijena dimom. Trčao

je bez oružja, s takvim izrazom straha na licu da ga Robin skoro nije prepoznala.

Čim je ugleda, naglim pokretom ruke joj mahnu da beži prema bunaru i skrenu na desnu stranu. Robin ga posluša. Okrenu se i potrča ka bunaru.

Iz dima se pojavi konjanik zastrašujućeg izgleda. Imao je šlem, oklop, rukavice i štitnike za bedra i noge. I na kolenima i stopalima imao je metalne štitnike. Jahao je na ogromnom doratu s crnom grivom i repom. Konj je imao pokrovac na kome je, na zelenoj podlozi, bio naslikan crveni zmaj. Konjanik se zaputi za njenim ocem.

Robin se sledi u mestu. Učini joj se da se vreme usporilo. Utom nalete na bunar. Njen novi luk ostao je u kući, na slamarici. Da je samo mogla da ga dohvati... Ali tu nije bilo baš ničega, ni najmanjeg kamena na tlu. Oseti se slabom i beskorisnom.

Jahač dograbi strelu, nateže luk i nacilja. Neko vreme je samo mirno posmatrao njenog oca kako beži.

Začu se zvuk strele koja zapara vazduh, a trenutak kasnije Robin vide svog oca kako leži na tlu pogođen posred leđa.

Vreme se zaustavi.

Obećanje

bunaru je postojala rupa, nastala urušavanjem nekoliko kamenova. U toj mračnoj šupljini bilo je hladno. Vлага je bila nesnosna. Jedva se nazirao odblesak plamenova iznad ivice bunara. Robin se sakrila u toj šupljini, mada se uopšte nije sećala kako je tu dospela. I dalje je videla sliku svog oca kako leži pogođen strelom, konjanika koji mu prilazi s mačem u ruci i drugih jahača koji naviru iz oblaka dima.

Nadala se da su majka i brat uspeli da pobegnu, da su se i oni sakrili i nekako spasli. Trudila se da u sećanju zadrži lik tog viteza – njegovo držanje na ogromnom konju, isturenih grudi, kožni tobolac i okrugli široki šlem. Nije želela da ga zaboravi. Zmaj, naslikan na konjskom pokrovcu na zelenoj podlozi, bio je crven, a crvena su bila i pera na streli koja je pogodila oca. Otac. Otac je pogođen. Robin nije mogla da poveruje u to. Nije moglo biti istina. Nije smelo biti tako.

Napolju se začu topot konjskih kopita. Robin shvati da se bliži grupa konjanika. Ukruti se i pokuša nečujno da diše. Shvati da je počela da se trese. Trudila se da prestane da drhti.

Glasan topot upozori je da su napadači veoma blizu. Malo kasnije, vedro se uz škripu poče spuštati u bunar. „Prokletnici!“, začu ona uzvik.

Bio je to Filipov glas. Robin sklopi oči, nadajući se da joj se to samo pričinilo. Zvuk škripe lanca i topot kopita. Njištanje i rzanje. Zvuk udaraca.

„Ne možete...“, zaurla ponovo Filip, ali ga izgleda prekinu još jedan udarac.

„Smiri zarobljenika“, naredi neki promukao glas, dubok i surov. Robin pomisli da je to glas konjanika sa zmajem. Očevog ubice.

„Ne pokušavaj ponovo, Filipe!“, odjeknu taj glas.

Zatim se začu novi udarac i prigušeni krik.

Robin pokuša da se izvuče iz svog skloništa, ali zatim pomisli da ne može ništa protiv grupe naoružanih vitezova.

Prasnu još jedan udarac.

„Stanite! Ona ga želi živog!“, ponovo odjeknu hladan i dubok glas.

Ma koji da je bio razlog takvog postupka, za njenog brata je, dakle, još bilo nade.

Zatim pored nje prolete vedro puno vode.

Prvo jutarnje svetlo uvlačilo se u bunar. Nisu se više čuli glasovi, niti ma kakav zvuk. Robin pomisli da je sve prošlo, ali nije bila sigurna u to. I dalje je čučala, pripijena uza zid svoga skrovišta, osećajući da je sve boli. Sačeka još neko vreme. I dalje je bilo tiho. Plašila se da izađe iz bunara, i to ne samo zbog strašnih vitezova, nego zbog toga što se bojala da će morati da se suoči sa beživotnim telom svoga oca. Nije bilo nikakve nade da se on pridigao i sklonio nekuda, a nije mogla ni da se zavarava da je sve to samo grozan košmar.

Robin prikupi poslednju trunku hrabrosti koju je imala, napregnu bolne mišiće, uhvati se za jedan kamen, stavi stopalo na drugi potporni kamen i izvuče se napolje. Kada je već bila na ivici bunara, opet oseti oštar miris paljevine.

Vitezovi

Za viteza se učilo od malena – prvenstveno jahanje i upotreba oružja. Kada bi dečak dobio zvanje štitonoše, pratio bi svoga gospodara viteza na turnire i u bitke, čistio njegovo oružje i negovao konja. Posle nekoliko godina takve službe, štitonošu bi proizveli u viteza u posebnoj ceremoniji: dobijao je mač i opasač, a takođe i ritualni šamar po obrazu, ili lak udarac pljoštimice mačem po potiljku.

Sklopi načas oči i zagleda se u kamenu ivicu za koju je morala da se uhvati.

Tek kada se potpuno izvukla napolje i osetila čvrsto tlo pod bosim nogama, podiže lice i najzad širom otvori oči.

Nije to bio košmar.

Njen otac ležao je tamo gde je pao kad ga je poslednji put videla, sa strelom u leđima i ranom od mača. Robin se zatetura. Učini joj se da se ceo svet ruši. Pridrža se da ne padne.

Njene kuće više nije bilo – zapravo, više nije bilo nijedne kuće. Ceo Velfild je nestao. Od njenog sela ostale su samo ruševine, a plamen je polako proždirao ostatke.

Usred tih ruševina i gomile pepela ležalo je još puno mrtvih. Niko nije preživeo. Plamičak nade zapali se u njoj – pomisli da čovek koji leži na tlu možda ipak nije njen otac, i to je ohrabri da priđe. Ali sa svakim korakom, surova istina bila je sve očiglednija.

„Ne!“, zaurla Robin. Nije htela da to bude njen otac. Nije mogla da poveruje – to nije mogla biti istina. Ipak, to je bio on.

Robin je ubrzo pronašla i majku – bila je ustreljena; tri strele s crvenim perima štrčale su joj iz grudi. Njene divne plave kose više nije bilo – izgorela je. Nesnosan bol ispuni joj dušu i more suza trenutno joj zamagli vid. Robin se borila protiv njih kao da će, ako pusti da suze poteku, time priznati da je sav taj užas istinit.

„Mama!“, pozva ona majku, milujući je.

Pripade joj muka. Utonu u jedan besmisleni svet van vremena i prostora. Ona i Filip jedini su preživeli. A ko zna gde je on sada.

Robin je u tom času imala utisak da živi neki tuđi život. Ovaj život svakako nije bio njen. Polusvesna, dugo je posmatrala mrtve roditelje. Kada je sunce već bilo visoko na nebu, naiđe jedna grupa litalica. Pomogli su joj da iskopa dug jarak i sahrani roditelje i ostale meštane sela. Spustila je u grob Alfonsa i Rikareda, Pedrove sinove i njene drugove. Zatim

i Pedra, Lizu i Bes. Jovana Pričalicu. Udovicu Filis. Troprstog Džeka...

Nije više osećala strah ili bol. Nije osećala baš ništa.

Lutalice u suton odoše dalje, ne pozvavši je da im se pridruži. Jedna žena iz te grupe ostavila joj je iznošene suknene čizme.

Robin je ostala, okružena smradom izgorelog drveta i slame, i mrtvima. Njene kuće više nije bilo. Ni porodicu više nije imala. Filip je nestao. Nije znala šta oseća. Sva iznurena, opruži se po roditeljskom grobu. Odjednom se pojavi Lupus, koji se, ko zna kako, spasao, i sklopča se kraj nje. Tada Robin konačno utonu u san.

Svanula je još jedna bezbojna i tužna zora. Robin se probudila shvatajući da je plakala u snu. Obrisala je suze koje su joj tekle niz obraze. Lupus je nekuda otišao. Robin zadrhta. Bilo joj je hladno. Podiže ruku i oseti da je svi mišići bole. Hod joj je pričinjavao bol, a duša joj se cepala. Mora nekuda da ode. Nije znala kuda će. Nije želela tu da ostavi roditelje. Zagrlila je humku zemlje ispod koje su ležali i najzad prihvatila istinu. Njih više nema. Zatim zaplaka. Plakala je celog dana i cele naredne noći. Osvanuo je još jedan sumoran dan i osvetlio ruševine njenog sela. I mamin i tatin grob.

„To nije pravedno“, mislila je ona. Oseti kako joj se oči pune suzama. Iz srca joj se u grlo podiže nagli talas gneva. Nije pravedno!

„Nisam uspjela da vam pomognem, nisam vas zaštitila, nisam mogla da vas spasem. Ali kunem vam se da ću naći Filipa! Naći ću i vitez a sa zmajem. Makar mi u tome prošao ceo život, naći ću ga. Osvetiću se i vi ćete tada počivati u miru“, obeća ona sebi.

Ali da bi to ostvarila, trebalo je prvo preživeti.

Pljuštala je kiša, a Robin je išla Velikim severnim putem ka Pontefraktu, boreći se protiv gladi i umora. Od napada na selo ništa nije jela, a bilo joj je i sve hladnije. Svaki čas bi bacala pogled ka šumi, koja je počinjala na ivici pustare.

Dok je hodala, razmišljala je o onome što se desilo. Što je više razmišljala, bilo je sve manje smisla. Zašto bi vitezovi napali zaselak s kolibama, u kojem je grupa seljaka tavorila ne smetajući nikome? Zašto bi vitezovi izveli takav napad?

Selo nije moglo da plaća dodatne poreze koje je nametnuo lord Talbot, ali nije moguće da je on naredio da se pobiju svi seljani. Tek tada ne bi imao nikakav prihod. A zatim se zapita: „Zašto su odveli Filipa? Ko je ta žena koja ga je htela živog?“

Ma koliko da je Robin lupala glavu oko svega toga, nije mogla da smisli nikakav odgovor. Neprijatna vrtoglavica naterala je da se zaustavi. Duboko udahnu. Vrtoglavica nije prolazila. Moraće malo da sedne. Kada je to učinila, medaljon je lupi po kolenu. To je bio medaljon koji joj je Filip poklonio pre samo tri večeri, a sada joj se činilo da se to zbilo u vrlo davnoj prošlosti. Ona je jedina preostala od cele svoje porodice. Robin stisnu rukom medaljon. Zatim ustade i nastavi da hoda.

Kiša, koja je i dalje pomalo padala, pojačavala je oštar miris dima na koji se osećala njena odeća. Jedva je čekala da je skine sa sebe.

Odjednom Robin kraj puta ugleda dvospratnu kamenu kuću: fasada je gledala na put, a zadnji deo na brezovu šumicu. Luk nad kapijom imao je na sebi nekakvu gvozdenu ploču s naslikanom guskom. To je bila krčma *Kod pijane guske*. Nadala se da će se tu privremeno skloniti. I ne samo to. U krčmu sigurno dolazi mnogo sveta, pa bi mogla da sazna nešto o onom vitez u ili svom bratu. Bila je tu nekoliko puta s majkom, kada su išle da prodaju mleko i jaja, ali nikada nije ušla unutra. Nisu joj dozvolili da uđe. Ovog puta će morati. Ponudiće im da radi kod njih u zamenu za malo hrane i makakav ležaj na kome može da prenoći. Štala sa desne strane ulaza sasvim bi joj odgovarala kao prenoćište. Mogla bi malo

Mapa

Veliki severni put povezivao je Edinburg sa Jorkom i Londonom. Potiče iz predrimskog perioda i bio je najveća saobraćajnica na potezu sever–jug u Britaniji. Savremeni auto–put A-1 sledi istu trasu.

da pomaže u kuhinji i da namešta sobe; najzad, radiće sve što joj zatraže.

Nešto manje od dvesta metara koliko joj je trebalo da prevali do ulaza, činilo joj se beskrajno mnogo.

Kod pijane guske

ada je Robin stigla do ulaza u krčmu, bila je na izmaku snage. Pokucala je na masivna drvena vrata. Kvaka je bila masna. Čim je prešla preko praga, našla se u jednoj ogromnoj prostoriji, koja kao da vekovima nije očišćena. Osećao se neki neprijatan miris. Piljevina pomešana sa sasušenim blatom prekrivala je pod, na kome se crnelo više slojeva prljavštine. Ali se barem sklonila od kiše.

„Ima li koga?“, povikala je.

„A ko je to?“, odgovori neki kreštav muški glas.

„Ja sam Robin, ćerka Elene i Metjua iz Velfilda.“

Začu se težak korak i vlasnik krčme se pojavi na zadnjim vratima.

Bio je to jedan ogroman čovek, s tako velikim rukama da se činilo da njima može da čupa stoletne hrastove. Imao je crveno i okruglo lice, nalik na svinjsku njušku. Bio je još musaviji od prostorije u kojoj su stajali. Češkao je neobrijanu bradu i zurio u nju. Robin je bilo sasvim jasno zašto se njenoj majci krčmar nije dopadao.

„Pa, šta hoćeš, curice? Gde ti je majka?“, upita on zlovoljno pošto ju je odmeravao nekoliko sekundi. „I zašto si tako prljava?“

„Velfild je napadnut. Ja sam jedina preživela“, odseče ona kratko.

„Onaj požar od pre tri večeri... Dakle, zato se onako dimilo“, razmišljao je čovek. Izraz lica govorio je da mu uopšte nije žao. „A ko vas je to napao?“

„Neki vitezovi. Ne znam ko su. Nadala sam se da vi znate nešto, možda su prošli ovuda...“

„A tvoji roditelji?“, prekinu je on.

Robin ne odgovori ništa. Već mu je kazala da je jedino ona preživela. Način na koji ju je posmatrao počinjao je sve više da je brine. „Ovde sam...“

„U potrazi za hranom i posteljom... kao i svi ostali“, nastavi krčmar i dalje je posmatrajući. „Opiši mi te vitezove.“

„Bili su naoružani i surovi“, razljuti se Robin na to zapitkivanje. „Htela sam da vas zamolim da...“

„A kako to da si ti preživela?“, navaljivao je krčmar.

„Pa, otac mi je naredio da se sakrijem“, preseče ga ona. „Došla sam ovamo da vam ponudim da radim za vas. Znam da čistim divljač i da kuvam, mogla bih malo i da počistim, a umem i da...“

„Ako želiš hranu i smeštaj, moraš da platiš.“

„Sada nemam novaca, ali...“, poče ona i prekinu jer krčmar dohvati njen medaljon.

„Pa, ovo će biti dovoljno... za nedelju dana.“

Robin uzmaknu i izvi ramena, te medaljon iskliznu krčmaru iz ruku, a ona ga brzo gurnu pod tuniku.

„Ovo nije na prodaju“, odlučno izjavi.

„Ali ti jesi!“, zašišta krčmar i dohvati je za mišicu čeliničnim stiskom.

„Pustite me!“, zaurla Robin, ali je on obuhvati i drugom rukom i podiže uvis.

Devojčica se otimala i branila svom preostalom snagom. Pokušavala je i da ga ujede, bez obzira na njegov smrad, ali